

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje odrzucone.*
- 2) *Luigi Marcuccio pokrywa własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 355 z 17.11.2012.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli — Włochy) — Claudio Loreti, Maria Vallerotonda, Attilio Vallerotonda, Virginia Chellini przeciwko Comune di Zagarolo

(Sprawa C-555/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Wdrożenie prawa Unii — Brak — Oczywisty brak właściwości Trybunału)

(2013/C 129/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Tivoli.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Claudio Loreti, Maria Vallerotonda, Attilio Vallerotonda, Virginia Chellini

Strona pozwana: Comune di Zagarolo

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Tivoli — Wykładnia art. 47 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka w związku z art. 6 TUE i art. 52 ust. 3 karty praw podstawowych — Uregulowania krajowe przewidujące podział własności sądów cywilnych i administracyjnych, który opiera się na rozróżnieniu między prawami podmiotowymi i uzasadnionymi interesami — Brak jednoznacznego rozróżnienia między tymi pojęciami

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania przedłożone przez Tribunale di Tivoli (Włochy).

(¹) Dz.U. C 32 z 2.2.2013.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. w sprawie T-332/09, Electrabel SA przeciwko Komisji, wniesione w dniu 21 lutego 2013 r. przez Electrabel SA

(Sprawa C-84/13 P)

(2013/C 129/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Electrabel SA (przedstawiciele: adwokaci M. Pittie i P. Honoré)

Druaga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania;
- w konsekwencji uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim nakłada on na Electrabel grzywnę w wysokości 20 mln EUR;
- i co za tym idzie:
 - przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania albo
 - ostateczne rozstrzygnięcie sprawy uwzględniające żądania przedstawione przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji i stwierdzające nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim nakłada ona na Electrabel grzywnę w wysokości 20 mln EUR lub znaczne obniżenie kwoty owej grzywny;
 - obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty na poparcie odwołania od wyroku, w którym Sąd utrzymał w mocy decyzję Komisji z dnia 10 czerwca 2009 r. nakładającą na Electrabel grzywnę w wysokości 20 mln EUR za naruszenie art. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 (¹) w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw.

W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że naruszył on art. 14 ust. 3 ww. rozporządzenia, w zakresie, w jakim przyjął on zarzucony czas trwania naruszenia za element ustalania wysokości grzywny, podczas gdy artykuł ten stanowi, że kwota grzywny powinna być ustalona wyłącznie z uwzględnieniem „charakteru” i „wagi” naruszenia.

W drugiej kolejności wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, iż naruszył on zasadę niedziałania prawa wstecz, ponieważ zastosował on przepisy rozporządzenia (WE) nr 139/2004 (²) do dokonanej przed wejściem w życie tego rozporządzenia koncentracji, do której miały zastosowanie przepisy rozporządzenia (EWG) nr 4064/89.

Na koniec wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo oraz podał wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie ze względu na to, że uznał naruszenie zarzucane Electrabel za ciągłe, podczas gdy chodziło o naruszenie w danej chwili.

- (¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 395, s. 1).
 (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. w sprawie T-260/00, Cooperativa San Marco fra Lavoratori della Piccola Pesca — Burano Soc. coop. rl i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 lutego 2013 r. przez Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. rl i in.

(Sprawa C-94/13 P)

(2013/C 129/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. rl i in. (przedstawiciele: adwokaci A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Włoska, Cooperativa Pescatori di San Pietro in Volta Soc. coop. Rl i in.,

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie lub zmiana zaskarżonego postanowienia oraz obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie powołują się na naruszenia prawa w zastosowaniu zasad wyrażonych przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere” z jednej strony w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia decyzji Komisji w dziedzinie pomocy państwa a z drugiej strony, jeśli chodzi o rozłożenie ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek, o których mowa w art. 107 ust. 1 TFUE.

W postanowieniu będącym przedmiotem niniejszego odwołania Sąd nie zastosował zdaniem wnoszących odwołanie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere” z dnia 9 czerwca 2011 r., w którym uznano, że decyzja Komisji „musi zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Mimo, że decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie stwierdził żadnych niedociągnięć w metodzie zastosowanej przez Komisję w spornej decyzji, co doprowadziło do naruszenia prawa.

Na podstawie zasad ustalonych przez Trybunał w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere”, w ramach odzyskania pomocy, do państwa członkowskiego – a zatem nie do poszczególnych beneficjentów — należy wykazanie w każdym konkretnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszej sprawie jednakże Komisja w zaskarżonej decyzji nie sprecyzowała „szczegółowych zasad” takiej kontroli; w konsekwencji, nie dysponując elementami istotnymi do wykazania w ramach odzyskania pomocy, że przyznane korzyści stanowią po stronie beneficjentów pomoc państwa, Republika Włoska w drodze ustawy z dnia 24 grudnia 2012 r., nr 228 (art. 1 ust. 351 i nast.) — zdecydowała przenieść ciężar dowodu, wbrew temu, co zostało ustalone w orzecznictwie wspólnotowym. Zdaniem włoskiego ustawodawcy w szczególności nie do państwa, lecz do poszczególnych przedsiębiorstw beneficjentów pomocy udzielonej w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne należy wykazanie, że rozpatrywane korzyści nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na wymianę handlową między państwami członkowskimi; w braku tego wykazania jest domniemywany odpowiedni charakter przyznanej korzyści do zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Powyższe okoliczności są oczywiście sprzeczne z zasadami ustalonymi przez Trybunał w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere”.

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. w sprawie T-261/00, Sacaim SpA i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 lutego 2013 r. przez Alfier Costruzioni Srl i in.

(Sprawa C-95/13 P)

(2013/C 129/14)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Alfier Costruzioni Srl i in. (przedstawiciele: adwokaci A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Włoska, Sacaim SpA i in.

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie lub zmiana zaskarżonego postanowienia oraz obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie powołują się na naruszenia prawa w zastosowaniu zasad wyrażonych przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere” z jednej strony w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia decyzji Komisji w dziedzinie pomocy państwa a z drugiej strony, jeśli chodzi o rozłożenie ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek, o których mowa w art. 107 ust. 1 TFUE.